

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Органъ на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Годишенъ абонаментъ 20 лв. предплатени.
Одгълень брой струва 1 левъ.

ИЗЛИЗА 2 ПЪТИ МЕСЕЧНО

За обявления се плаща по споразумение

Протоиерей П. Икономовъ

Личността на Спасителя

Живемъ въ времена на религиозенъ индиферентизъмъ и нравственъ упадъкъ. Невѣрното и суевѣрното си пробиватъ пѣтъ дори и срѣдъ широкитъ народни маси. За обща радостъ и утеха, тукъ-тамъ се забелязва едно опомняване, едно събуждане и едно религиозно търсене. Въ нашата ежедневна преса, както и въ сериознитъ научни списания, никога въ миналото не се е писало за мистицизмъ, за религиозно съзерцание, както сега. Списание „Философски прегледъ“ презъ книжка — две се занимава съ религиозни въпроси, дава рецензии за религиозни книги и публично се изказва по редица религиозни въпроси, като съ нужното внимание помества и статии отъ наши духовници. Нѣкои наши ежедневници не пропускаатъ случаи да не похвалятъ културно-просвѣтната дейность на свещеника и ролата на църквата. Тия нѣща въ миналото не бѣха позволявани, особено когато социалистичъ даваха тонъ на пѣщата въ Министерството на Народната просвѣта.

Днесъ въ нашитъ гимназии се учи религия, обаче общественъ животъ е още суровъ и болшинството отъ нашитъ дѣци живѣятъ съ убеждението, че вѣнъ отъ материалистичъ благодѣло, които движатъ човѣка, нѣма нищо друго по-добро, по-ценно и по-достойно за човѣка въ сегашното време. Тѣ не посещаватъ богослужението и нѣма какъ да научатъ отъ Христа Спасителя. Латинската мѣдрость „Homo homini lupus“ — човѣкъ за човѣкъ е вълкъ, като че ли никога въ историята не се е прилагала по-добре, както днесъ. Материализма упорито насажда въспѣ да затъпи духовнитъ трептения и прояви на душата. „Meus agnol molem“ — казваха древнитъ, а днешнитъ — материята движи духа, която ту го блъска къмъ гибелта, ту го държи здраво въ ноктитъ си, за да не вижда Бога и духовнитъ ценности и блага. Ето защо, въ тая преситена атмосфера отъ мизантритъ на нечестивия духъ, да се говори за личността на Спасителя — обновителя на човѣшката душа и всемирния учителъ на човѣчеството, е нѣщо навременно, полезно и добро. За да видимъ, обаче, и да го разберемъ добре, ние трѣбва съ смирение сърдца и безъ всѣкакви предразсѣдци да се доближимъ до него. Тѣй като само оня, който има музикаленъ слухъ и култура, може да прецени една музикална композиция; тѣй както само оня, който има поетична дарба, само той може да разбере и оцени една поетическа творба, все така и Исусъ, въплотениятъ Богъ, ще бѣде оцененъ и признатъ само отъ човѣкъ съ духовна култура и качества.

Нека да се запознаемъ съ неговата личность. Спасителъ не се яви на свѣта като възрастенъ човѣкъ, както се яви Адамъ, а се роди като нежно дете, цѣло по свѣрхестественъ начинъ (Мат. 1—18—21; Лук. 1—26—36). Въ Витлеемъ, града на Давида и въ Назаретъ е прѣкаралъ юношеството си. По онова време Назаретъ не е билъ голѣмъ и културенъ центъръ, затова и Натанаилъ е запиталъ: „Може ли нѣщо добро да излѣзе отъ Назаретъ?“ (Иоан. 1—47). Исусъ Христосъ е добилъ култура, изучавайки Вѣтхиятъ заветъ, човѣка и природата, за който Той често споменава въ притчитъ и учението си за птици, нивята, полскитъ кринове и пр. Планъ на неговата дейность много по-рано е билъ начертанъ отъ Исая: „Духътъ на Господа пода Бога е върху мене, защото Господъ ме помага да бѣговея на беднитъ, прѣдъ менъ да изцѣрвамъ съкрушени по сърдце, да проповѣдвамъ на пласени освобождени и на затворници — отвара имъ на тъмницата“ (Исая 61—1—2). Избралъ си бѣ за ученици изъ галилейскитъ рибари, на които богатства не обеща, а само да сподѣлятъ съ

Него горчивата чаша на Неговитъ страдания.

Обществената му дейность продължила само три години, които бѣха съпроводени отъ лишения, непосиленъ трудъ, обширна и изтощителна дейность. Исусъ Христосъ е билъ истински човѣкъ. Той не принадлежи на нито единъ народъ или раса, на нито единъ вѣкъ, за да принадлежи на всички вѣкове, народи и раси. Сократа го разбираме само като грѣкъ, защото никога не се е издигалъ надъ грѣцкия духъ, а Лютера, въпрѣки, че се е налагалъ съ своята сила като германецъ, и нищо повече, и само като такъвъ можемъ да го оценимъ. Спасителъ понесе смъртъта като грѣшникъ, но е билъ чуждъ на всѣкакъвъ грѣхъ. Той е билъ като единъ клонъ, израстналъ на човѣшкото дърво, но облагороденъ. Той е билъ, както казва и Исая: „Изпоранекъ за нашитъ грѣхове и мѣченъ за нашитъ беззакония, наказанъ за нашия миръ биде върху него и чрезъ неговитъ рани ние се изцѣрихме“ (Исая 53—5). Той се е занимавалъ само съ сжщността на религията, като външната ѣ форма не го е блъзнула. Той показа на свѣта забравени и неразбрани истини отъ Вѣтхия заветъ и имъ даде животъ. Говори за Бога като за общъ баща на всички хора. „Богъ толкова обикна свѣта, че отдаде своя единороденъ синъ, та всѣки, който вѣрва въ Него, да не погине, а да има животъ вѣченъ“. (Иоан. 3—16).

Въ проповѣдта си на планината, Той изложи своята програма и съдържанието на закона и неговото значение. „Царството Божие не е ястие и питие, а правда и миръ“. (Римл. 14—17). Изтъкна високото предназначение на душата, за да живѣе и се развива за Бога и вѣчността, защото какъва е ползата за човѣка, ако той (човѣкъ) придобие пѣлъ свѣтъ, а повреди на душата си? Или какъвъ откупъ ще даде човѣкъ за душата си?

Исусъ Христосъ ни доказа кои сж задълженията ни къмъ нашитъ близки: „Обичайте враговетъ си, благославяйте тѣзи, които ви къннатъ и добро правете на тѣзи, що ви мразятъ“ (Мат. 5—44). Цѣлото му учение се гради върху вѣратъ. Изцѣрвалъ всички болести: „Вѣрвашъ ли?“ — Вѣрвамъ, Господи. — „Иди, си, твоята вѣра те спаси“. Той е утешителя на човѣчеството, затова Той призовава: „Дойдете при менъ всички оутрудени и обременени и азъ ще ви упокоя“.

Максъ Мюлеръ казва, че християнството е съборило границитъ между грѣцитъ, еврейтъ и езициитъ, между бѣлитъ и чернитъ. Тая хуманитарна идея, че всички хора сж братя, напраздно бихме я потърсили у Платона и Аристотеля. Безъ идеитъ на Христа нѣмаше да имаме днешната култура и цивилизация. Това що е проповѣдвалъ Исусъ Христосъ, го е и вършилъ, „който е видѣлъ Мене — Бога е видѣлъ. Азъ съмъ възкресението и живота, който вѣрва въ Мене, дори и да е умрѣлъ, ще живѣе“. Кой е говорилъ и въобще може да говори така? Никой, освенъ Богъ. Въ своитъ страдания показва любовта, свѣтлостта и величieto си. Кръстътъ на Голгота се превърна въ олтарь, гдето Исусъ се пожертвува за насъ и за нашитъ грѣхове. Но той възкрѣсна отъ мъртвитъ и ще възкрѣси всички ни въ последния день при второто пришестване.

Великиятъ английски проповѣдникъ Спуржонъ казва за живота на Исуса следното: „Той е билъ толкова свѣтъ, щото дори да е билъ само човѣкъ, би заслужавалъ да бѣде Богъ“. А пѣкъ Гладстонъ, великиятъ английски държавникъ казва: „Всичко що пища, всичко що мисля, всичко на каквото

ДА СЕ ОБНОВИМЪ ЧРЕЗЪ ХРИСТА

Сѣга у насъ за жалость църковнитъ служби на много мѣста се слабо посещаватъ. Още по-жалкото е, че между именуванитъ се християни има и такива, които три пѣти презъ живота си сж били въ църква, а именно: първи пѣтъ — когато сж кръщавани; втори пѣтъ — когато сж вѣнчаватъ и трети пѣтъ — когато умиратъ.

Мнозина въ днешно време сж забравили Върховната сила — Бога, като забравятъ думитъ на Науманъ, че „когато народътъ се откаже отъ Бога, тогава ще бѣде времето да се почне погребалия му звѣнъ“. Ето защо на това отдачаване отъ Бога се дължатъ всички нещастия и сътресения въ живота на единъ народъ.

Предъ видъ всичко това, отъ всички страни виждаме да се надава единъ общъ повикъ за обнова, за новъ редъ. Описватъ се разни рецепти, предлагатъ се различни планове, сочатъ се разни пѣтища, чрезъ които ще дойде новия редъ и обновата. Всички, обаче, трѣбва да помнятъ, че единствения и централенъ пѣтъ, който води къмъ обнова и къмъ новъ редъ е пѣтътъ, посоченъ само отъ Христа. Само Неговия духъ и Божествениятъ му принципи сж трайнитъ и солидни материали за изграждането на велика и обединена България. Голѣмъ дълъ въ обновата и новия редъ се пада намъ — българскитъ православни свещеници. Нашата задача е най-трудна, но затова най-възвишена и свѣта, защото докато другитъ трѣбва да работятъ за външната обнова на строй и държава, то ние трѣбва да работимъ за вътрешната обнова на човѣка —

обнова на духа и свѣстѣта. Тази обнова е най-важна и най-ценна. Да се обнови духа — това значи да се отърсимъ отъ всички предразсѣдци, отъ всичко старо и гнило и да започне новъ животъ. Предизвика ли се въ човѣка духовенъ преломъ т. е. освободи ли се отъ всичко грѣховно и пакостно, той, безъ друго, ще почне новъ животъ. Чисти ли сж, духовно обновени ли сж хората, външната обнова ще дойде сама по себе си.

Така, че обнова, добруване и благоденствие въ нашата обединена страна ще има само тогава, когато всички се обновятъ духовно т. е. когато станатъ нова тваръ. Подтикнати и вдъхновени, именно отъ тази свѣта задача, свещеницитъ съ истинска апостолска ревность изпълняватъ своя пастирски дългъ.

Днесъ отъ всѣкога по-силно и по-настойчиво трѣбва да се напомня на народа ни, че нѣма подъ небето друго име дадено на човѣцитъ, чрезъ което можемъ да се спасимъ, освенъ Христосъ. Вѣнъ отъ Христа нѣма спасение.

Пѣтътъ къмъ единъ новъ свѣтъ по-добъръ, по-хубавъ и по-свѣршенъ, кждето човѣшката личность е зачитана и доволна, е пѣтътъ, насоченъ отъ Христа. Да се приближимъ до Него и Евангелието Му, ако желаемъ да настѣпимъ новия редъ и обнова, за които се борятъ великитъ сили отъ осята.

Прочее да работимъ за обновата на българския духъ, за да видимъ въ близко бѣдаше родната църква и обединеното ни Отечество цвѣтущи и благоденствующи.

Свещ. Маринъ Йоновъ

Идеаленъ народенъ водачъ -- Пророкъ Самуилъ

Църквата е имала висши съобщения, като е отредила на 20 августъ всѣка година, да се празнува паметъта на Пророкъ Самуилъ отъ Вѣтхия заветъ.

Библията ни казва, че преди еврейскитъ народъ да има царе, е билъ ржководенъ отъ така нареченитъ сѣдии, които сж били наследници на патриарситъ. Такъвъ е билъ и самия Моисей. Последниятъ сѣдия е билъ Самуилъ, който е билъ боговъдъхновенъ пророкъ. За него може да се каже, че е билъ дете на молитвата. Следъ много сълзи и молитви, неговата майка Анна, макаръ и въ твърде напред-

се надѣвамъ, почива върху вѣрата въ божеството на Исуса Христа — единичната надежда на горкото човѣчество. Кой е, прочее, този Исусъ Христосъ — утехата и надеждата на оутруденитъ?

Кой е този Христосъ, та името му да се носи по свѣта и лѣтбренето да почва отъ деня на Неговото раждане? Ернестъ Ренанъ така приключва своя трудъ „Живота на Исуса“: „Както и да се разне бѣдещето, Исусъ Христосъ ще стане ненадминатъ. Благороденъ основателъ на единъ новъ периодъ въ живота на човѣчеството. Почивай въ славата си! Дѣлото ти е довършено. Божеството ти е доказано!“

Ето накратко личността на Спасителя. Ето съвършениятъ човѣкъ и истинскитъ Богъ. Ето идеала, къмъ който трѣбва да се стреми всѣки човѣкъ, особено днесъ, когато нравствената криза е разклатила вѣрата ни.

нала възраст, го е имала, за да вдигне укора и презрението на рода ѣ. Богъ се е вслушалъ въ нейната молба и ѣ подарилъ дете, което тя е нарекла Самуилъ, което ще рече изпросенъ отъ Бога.

Когато е дошло времето, тя го е занесла въ храма Господенъ и го е представила на Първосвещеника Ели, като му е казала: „За това дете се молихъ и Господъ изпълни молбата ми, за което му се молихъ. И азъ го предавамъ Богу, за презъ всичкитъ дни на живота му, да служи на Господа“. (Царст. 1. 27—29). Богъ изпълнилъ желанието и премахналъ укора, че тя като неплодна незаслужава да бѣде въ редовитъ на женитъ-майки, но и тя изпълнила дадения обетъ, че роденото ще бѣде посветено въ служба на Бога.

Времето минавало и юношата Самуилъ растелъ и крепнелъ духомъ и тѣломъ, въ сила и разумъ, докато подъ сводовѣтъ на храма и въ она свещенна атмосфера той се е оформилъ като мѣдъръ и съзавидни добродетели мжжъ. Той е живѣлъ и работилъ въ Х вѣкъ преди Христа, когато нравственото падение и жестокоститъ всрѣдъ собствения му народъ сж били страшни. Животътъ на Пророкъ Самуила, така, както ни го описва Библията, отразява по най-свѣршенъ начинъ стремѣжа на човѣка къмъ спасение

Идеален народен водач -- Пророк Самуил

(продължение от 1-ва стр.)

ние. Който познава добре живота на Пророк Самуила, може да познае и идеала, към който трябва да се стреми човечеството. Той отпраща погледите на всички към желаещият и много очакван Спасител и будно пази въ душите ни живият образ на Исуса Христа.

Бихме могли по специално да кажем за него, че той е действително въплотение на идеален народен водач. Той е от плеадата сдии, които сж се ползували с царски права и сж бдѣли идеално за сждбините народни. Не ще бжде зле въ тия исторически времена да отправим погледъ къмъ свѣтлината на миналото и чрезъ нея да осветимъ пжтя на нашето щастливо бждеще.

Отначало трѣбва да признаемъ, че не е лесно да се управлява единъ народъ. Непослушанието на Адамъ и Ева дълбоко се корени въ душата на индивида, който съумява да върши мизерия на управляващите и винаги е готовъ да извини грѣха и непослушанието си. Голѣма е отговорността на управниците предъ Бога и историята. Въ ржцетъ на водача сж души на милионни поданици, които очакватъ и следятъ отблизу всѣка проява на ржководящите. Щастливи сж ония народи, които могатъ да излъчатъ изъ своята срѣда преданни и безукоризненни водачи. Тѣ ошастливяватъ народите. Такъкъ е билъ въ миналото и императоръ Юстинианъ (527—565), който дрѣмка на очите си не е давалъ, за да направи поданиците си горди, самостоятелни и щастливи. Сжщото е вършилъ и Самуилъ, когато е ржководилъ народа си въ тогавашните най-бурни времена. Самъ водача, обаче, безъ сигурни и честни помощници, нищо не може да направи, защото тѣ сж въ допиръ съ народа, и ако не сж добре подготвени, не могатъ да изпълнятъ мисията си.

Първото изкушение, което е било най-силното тогава и днесъ, е лукса. Луксътъ е вратата, чрезъ която нахлуватъ страстите, пороците, разврата и кражбите. Всички замечтаватъ за мебели, апартаменти, вили... и края му — затвора или куршума. Така завършватъ обикновено жертвите на лукса. Ако тѣ се изплъзнатъ изъ ржцетъ на земното правосъдие, то наследниците имъ из-

купватъ тѣхните грѣхове. А какъ завърши общественото си служене Самуилъ? Ето какъ разказва Светото Писание: „Събра Самуилъ цѣлия народъ и рече — „Ето, азъ послушахъ вашия гласъ въ всичко, що ми говорихте и ви поставихъ царъ, и синовете ми сж съ васъ. Азъ пъкъ вървя съ васъ отъ младини до днесъ. Ето ме, свидетелствайте противъ менъ предъ Господа и предъ неговия помазаникъ (царя); кому съмъ взелъ вола, кому съмъ взелъ осела, кого съмъ обидилъ, и кого съмъ взелъ даръ и затворилъ очи спрѣмо дѣлото му и азъ ще ви го върна“. А цѣлиятъ народъ отговори: „Ти не си ни убиждалъ, нищо си ни притеснявалъ и отъ никого нищо не си взелъ“. И Пророкъ Самуилъ въ заключение е казалъ: „Свидетелъ противъ васъ е Господъ, свидетелъ е и помазаникътъ му въ тоя день, че не намѣрихте нищо противъ менъ“, а тѣ отговори: „Свидетелъ е“.

Така Пророкъ Самуилъ приключилъ живота си като водачъ. Кой отъ нашите водачи може да направи това? И тая публична изповѣдь, направена подъ форма на клетва, да би била въ устата на всички, които приключватъ обществените си животи, ще бждемъ щастливъ народъ. За да имаме такива управници и чиновници, ние трѣбва да си ги създадемъ. Пророкъ Самуилъ се е подготвилъ въ светостъ при храма, и съ сжщата светостъ е служилъ на народа си. За това, превъзпитание ще трѣбва да си подадатъ ржце семейството, училището, казармата и църквата, попълващи се едни други, за да имаме просвѣтени Божия деца, които, подобно на пророкъ Самуила да правятъ честъ на рода си и на човечеството. Тогава ще се почувстваваме, че сме братя, синове Божии и съработници въ Божията нива, строители на Царството Божие тукъ на земята. Тогава ще изпълняваме и съвета на Св. Ап. Павла: „Ние силните сме длъжни да понасяме немощите на слабите и не на себе си да угаждаме, а на ближния въ доброто, за назидание“.

Ако всички се стремимъ къмъ такъвъ животъ, ще можемъ всѣки моментъ публично да изповѣдаме нашата честностъ и ревностъ въ служба на общото добро. Petronius

Върата на арменците

Въ България живѣятъ нѣколко десѣтки хиляди арменци, намѣрили у насъ приемъ въ своята голѣма несрета на изгнаничество. По голѣмата частъ отъ тѣхъ сж отъ арменогригорянско въроизповѣдание. Ние твърде малко познаваме тия добри, почтени и благочестиви люде. Ние знаемъ и колко близко сж тѣ до насъ — православните по вѣра (изповѣдание и култъ).

Арменците приематъ християнството още презъ II в., сиречъ седемстотинъ години преди българите. Проповѣдникъ и разпространителъ на Евангелието въ Армения е билъ св. Григорий Просвѣтителъ. Затова и арменските християни, които не сж въ уния съ римокатолиците, се наричатъ „григорияни“. Къмъ края на четвъртия вѣкъ арменската църква е една отъ най-цвѣтѣщите църкви на изтока. Само една случайност става причина по-сетне да се прекъсне общението на тая църква съ православната майка-църква. Въ 451 г. въ гр. Халкидонъ билъ свиканъ вселенски съборъ, който отхвърлил лъжеучението на монофизитите, т. е. на ония еретици, които отричали у Христа човѣшката природа, а признавали само божеската. По вътрешни политически причини арменците не могли да изпратятъ свои представители на Халкидонския съборъ. Тѣ не приели въроопредѣленията и постановленията на този съборъ. Развили тѣ се по-късно политически събития попрѣчили на арменците да участвуватъ и въ по-сетнешните вселенски събори и така тѣ останали откъснати отъ общението си съ Православната църква. Въпрѣки нѣколкократните опити отъ страна на византийските императори да се възстанови това общение, последното не могло да бжде постигнато. Като се изключи, обаче, откъпленето отъ учението на прав. църква, за което се спомена, разликата между насъ и арменогригоряните не е голѣма. Така, и тѣ приематъ Никоенариградското опредѣление (символа) на вѣрата безъ всѣкакви измѣнения, признаватъ седемте тайнства, трите иерархически степени; богослужението имъ (въ последование, идеи, музика, утвори, одежди, символи и пр.) е сжщо твърде близо до нашето.

Дори и облѣклото на арменското духовенство не се отличава много отъ това на нашето. Благочестието на арменците общо взето е голѣмо. То се изразява въ посещение на благослужение, въ поклонение на св. мѣста — Палестина, манастира въ Ечмеадзинъ (Армения) та дори и въ наши манастири, въ усиленъ

постъ, приемане на Св. Причастие и т. н. Починалите преди десетина години въ София арменски архиепископъ (сърпанъ) Степаносъ Ховагемянъ, когато лично познавахъ, бѣше единъ истински подвижникъ; и по външна осанка и по животъ той бѣше единъ свѣтъ старецъ.

Тежка е участъта на изгнаника, Богъ е отредилъ за арменския народъ тежкия жребий на страданиято. Може би пъкъ това да е изразъ на особената любовъ Божия къмъ този народъ, защото „егоже Богъ любитъ наказуеъ“. И както златото излиза още по-прочищено отъ горилото, така, вѣрваме, и арм. народъ ще излѣзе отъ своите страдания още по-прочистенъ и закаленъ. Съчувствието и любовта ни къмъ арменците въ България негли ще облекчи тѣхната безотраднa участь. А тѣ заслужаватъ не само нашето съчувствие, но и нашето уважение — нѣщо повече — и нашата любовъ!

Архимандритъ Николай

Да се премахнатъ сектите!

Съюзътъ на запасните офицери, чрезъ своя органъ в. „Отечество“, повдига наново въпроса за ликвидиранието на всички секти у насъ, като бжде приложенъ въ това отношение членъ 1 отъ Закона за защита на нацията.

Сектантите като въроотстъпници отъ православието да бждатъ лишавани отъ правата да заематъ държавна или общинска служби, искатъ зап. офицери.

Редакцията на в. „Християнска защита“ сърдечно поздравява родолюбивото ни запасно воинство за тая му навременна постъпка, защото сектите сж едно голѣмо религиозно и национално зло. Водачите имъ, въ грамадното си болшинство, сж чужденци, и нищо не ги свързва съ земята ни, съ историята ни, и съ хубавите ни религиозни и национални традиции. Тѣ богато получаватъ инструкции и пари отъ вънъ.

Тѣ сж се закрепостили най-вече изъ покрайнините на голѣмите и малки градове, и като къртици подкопаватъ нравствените и национални устои на нашия добъръ и трудолюбивъ народъ. И до кога?

Българи, презрете тия „религиозни“ интернационалисти, които слушатъ командите на своите команди следва на 3 стр.

День на Христовия Голготски кръстъ*)

Голготскиятъ Христовъ кръстъ! Каква възвишена мистика и небесна красота, какъвъ дълбокъ смисълъ и животносна сила, каква божествена премъдростъ и неизследвана дълбочина таи въ себе си този божественъ знакъ!

Християнството е немислимо безъ Голгота и неговиятъ кръстъ, безъ крайгълния камъкъ—върху който почива изкупителното и спасително дѣло на Богочовѣка.

Когато надъ малкото иерусалимско възвишение — Голгота се издигна голѣмъ дрвенъ кръстъ, на който увисна Безсмъртниятъ, отъ тогава, това малко хълмче се издигна въ душите на хората като най-голѣмото и най-свето възвишение на земята и съ своята духовна висота — Голгота надмина по величие всички земни върхове.

И всички, които духовно се изкачватъ на това свето възвишение, не могатъ да се освободятъ отъ неговото властно обаяние.

Величавата пѣсенъ на Голгота — съ умиление на вѣчно блаженство звучи въ тѣхните уши. Блясъкътъ на кръстното знамение — животворно свѣти въ тѣхните очи, утехата

на Страдалеца — като победенъ зовъ изпълва тѣхните сърдца и действително на една божествена сила — облива тѣхните души и презъ тѣхъ влизатъ въ човѣка — нови, небивали и неизразими чувства и настроения, мисли и желания.

Хора буйни и неукротими, безкруплни въ дѣлата си и притъпени въ съвестите си, никога не познаващи Бога и човѣка, чужди на всичко красиво, добро и благородно въ живота, навещатъ покорно глави предъ великата изкупителна жертва и неволно биватъ обзети отъ мисълта:

„Нима заради мене Богочовѣкътъ прегърпъ толкова страдания и мъки! О, кой съмъ азъ и що съмъ азъ, та за мене да страда моя Господь!“

И колкото по-дълбоко се прониквашъ отъ тайната на Голготската жертва, толкова по-силно ще се разкрие предъ тебе булото на нейната загадка и толкова по-живо ти ще почувствуващъ дълга си да водишъ животъ, който да отговаря на високото ти призвание — „изкупенъ“ съ пречистата кръвъ на твоя Спасителъ.

Този дългъ ще те съпътствува въ всѣко твое дѣло и мисълъ и ти не ще предприемешъ нищо, преди

да си спомнишъ за Оня, Който ви си на него, Който бѣ олицетворението на кротостта и смиренieto, — символъ на любовта и самопожертвувателността.

Голготскиятъ кръстъ! Ето две души, които съдържатъ тайната на битието и криватъ въ себе си ключа на смисъла и целта на твоя животъ!

Отъ свѣтлите Витлеемски ясли, презъ трънливия и стрѣменъ пжтъ до самата Голгота, предъ твоя духовенъ взоръ се очертава дивния подвигъ на единъ Страдалецъ, съ тръненъ вѣнецъ на главата си и алена кръвъ по челото си, — Който носи тежкия кръстъ на Своите плещи, величавия символъ на божествения знакъ, който чрезъ спасителните си лъчи освѣтлява твоя пжтъ и те води къмъ новъ животъ.

При кръста се смиряватъ грѣхоните ни пориви и страсти! Тукъ чезне суетната ни гордостъ и само-надеяностъ! При него, душата разкъсва оковалите я грѣховни вериги и добива нови духовни сили. Въ подножието на кръста умира всѣки страхъ отъ смъртта и отъ безсилието на живота! Тукъ човѣкъ се очисти отъ грѣховете и примиренъ съ Бога, намира прощанка на Разпнатия, при мисълта, че Голгота е ЖИВОТА, ВЪЗКРЕСЕНИЕТО И ПОБЕДАТА.

Какъ може да обичаме Христа,

ако не познаваме Неговите кръстни страдания и не се вдъхновяваме отъ тѣхъ?

Помни кръстътъ Христовъ, като начало и край на твоя животъ: като край на видимия, временния и лъжовенъ свѣтъ, и като начало на невидимия, истинния и вѣченъ животъ, който е наградата за всички онѣзи, които съ вѣра и достойно сж понесли тежестта на кръстните страдания и неволи — тукъ на земята!

Помни кръста Христовъ, съ единъ безкраенъ и горещъ мистицизъмъ, съ една безумна вѣра, надежда и любовъ, като крайгълния камъкъ, отъ люлката до гроба — отъ Витлеема до Голгота — на твоя животъ, като най-силна жертва противъ всички неправди и злини, които изобилно плуватъ всрѣдъ повърхността на съвременния животъ!

Наведи глава, ти горди човѣче, предъ най-светия божественъ символъ, предъ който чезне твоята суетна гордостъ, надменностъ и само-надеяностъ!

Превий колѣне, ти всевластний сине на земята, предъ най-голѣмия примѣръ, който единъ учителъ може да покаже на Своите ученици и последователи — примѣра на дѣла, самопожертвувателностъ и нравствено съвършенство!

Приклони умъ, сърдце и воля, ти всемъждрий труженико, предъ дивъ

*) Сказка, четена предъ микрофона на радио Варна на 26 септември т. г.

Адъ и освобождение

ОТГОВОРЪ НА Г-НЪ Н.

Вие ми съобщихте за едно Ваше недоумение, което се появява у всички пжть, когато четете дълната молитва към възкръсния Господъ нашъ Исусъ Христосъ, която започва така:

„Слава Тебе, Господи Исусе Христе Боже мой, загдето пакъ си удостоил да видя радостния ми на Твоето преславно възкръсване отъ Гроба, когато Ти си освободил душитъ на праведнитъ отъ ада свързани въ ада“.

Недоумението и раздвоението у всички възниквало отъ последнитъ ми на молитвата, защото отъ св. Писание Вие знаете, че само души на грѣшнитъ отиватъ въ ада, а душитъ на праведнитъ отиватъ на неба. За доказателство на това Вие привеждате следнитъ мѣста отъ Писание:

1. За това, че праведнитъ отиватъ или сж на неба:

Екл. 12, 7: „И ще се върне прѣстъпъ въ земята, каквато си е била; а прѣстъпъ ще се върне при Бога, Който е далъ“.

Иер. 15, 1: „И рече ми Господъ: „Се изправѣхъ предъ лицето Ми Моисей и Самуилъ, душата пакъ нѣма да се приклони къмъ тоя народъ“. — Значи излизало, че Моисей и Самуилъ могатъ да се явяватъ предъ лицето на Бога, следователно, тѣ не се намиратъ или не сж се намирили въ ада“.

Мат. 17, 3: „И ето, явиха имъ се Моисей и Илия, разговарящи съ Него“. Значи пакъ се вижда, че Моисей е ималъ възможностъ и свобода да се явява, еднакво както и Илия.

Лук. 16, 22: „Умрѣ сиромакътъ, и занесоха го Ангелнтъ въ лоното Авраамово“.

Кар. 11, 22—23: „Вие, обаче, пристѣпихте къмъ планина Сионъ и къмъ града на живия Богъ, небесния Иерусалимъ, и къмъ десетки хиляди Ангели, къмъ тържествения съборъ и църквата на първороднитъ, които сж написани на небеса, и къмъ Бога, Сждия на всички, и къмъ духоветъ на праведнитъ, които сж достигнали свършенство...“

2. За това, че грѣшнитъ отиватъ въ ада:

Лук. 16, 22—23: Грѣшниятъ бога-

ташъ, следъ като умира, отива въ ада.

1 Петр. 3, 19—20: „...Той, като слѣзе, проповѣда и на духоветъ, които бѣха въ тъмница, и които нѣкогашъ се не покориха, когато Божието дълготърпение ги очакваше, въ днитъ на Ноя, при строенето на ковчега...“ Отъ тия думи на св. Апостолъ излиза, че въ ада сж били не всички старозаветни покойници, а само грѣшнитъ, които нѣкога презъ времето на Ноя умрѣли безъ покаяние.

Да, но ако е така, мислите си Вие, защо тогава въ молитвата е казано, че Господъ Исусъ Христосъ освободилъ и душитъ на праведнитъ, покойници отъ Стария Заветъ, които до Неговото слизание въ ада сж били заключени Тамъ?

И тъй, Вие се обръщате къмъ мене да Ви освѣтля, ако ми е възможно по това недоумение, та да можете Вие безъ раздвоение въ сърдцето си да изпълните съвета на св. апостолъ Павла.

II.

До слизането на Господа Исуса Христа въ ада, тамъ сж били всички старозаветни умрѣли, въ туй число и праведнитъ, разбира се, безъ Еноха и Илия, които не сж умирали. Това е учение на църквата, поддържано още отъ самото й начало, противъ което не е имало никога никакво съмнение. За това учение на Църквата има основания въ Словото Божие, а именно:

„Защото Ти не ще оставишъ душата ми въ ада и не ще дадешъ на Твоя свѣтия да види тлѣние“ (Пс. 15, 10; Дѣян. 2, 27).

Тия думи, казани отъ Духа Светаго чрезъ пророка Давида, се отнасятъ за Господа Исуса Христа (Дѣян. 2, 31). Значи, всички души на починалитъ въ Стария Заветъ, въ това число и душата на Господа Исуса като човѣкъ, сж отишли въ ада; само че, докато всички други души сж били задържани и затворени въ адската тъмница, душата на Господа не е могла да бже нито задържана, нито пъкъ още по-малко затворена, едно, защото тя е била безгрѣшна (адътъ се хваща само за грѣха), и друго, защото тя е била съединена съ Божеството Му. Това именно последното обстоятелство свършено про-

мѣня положението: приемайки (поглѣдайки) човѣкъ, адътъ се натъква на Бога и самъ е билъ плененъ, обезсиленъ и разрушенъ, а пленниците му освободени. „Отдавна предвиждайки това, — говори св. Иоанъ Златоустъ въ своето знаменито „Пасхално слово“ — вж. въ синодалния служебникъ, II изд. стр. 456—462), — пророкъ Исаия бѣ възкликналъ: „Адътъ се огорчи, като Те срещна въ преизподнята си“ (14, 9, — по превода на Седемдесетъ). Огорчи се, защото биде обезсиленъ; огорчи се, защото биде посраменъ; огорчи се, защото е умъртвенъ; огорчи се, защото е низложенъ; огорчи се, защото е свързанъ. Той взе плътъ, а прие въ нея Бога; взе онуй, що виждаше, а се натъкна на онова, що не очакваше“. „Де ти е, смърте, жилото? Де ти е, аде, победата?“ (1 Кор. 15, 55).

Друго основание.

„Въ Адама всички умиратъ“ (1 Кор. 15, 22). „Чрезъ престѣпление на едного, дойде осжждане на всички човѣци“ (Рим. 5, 18). „Смъртъта царува отъ Адама до Моисей и надъ несгрѣшилитъ съ престѣпление, подобно на престѣплението на Адама“ (Рим. 5, 14). Но и следъ Закона смъртъта продължава още повече да царува, защото „той биде прибавенъ поради престѣпленията“ (Гал. 3, 19), той е „служение на смъртъ“ и „служение на осжждане“ (2 Кор. 3, 7—9); „защото чрезъ дѣлата по закона нѣма да се оправдае никоя плътъ“ (Гал. 2, 16) и „ако чрезъ закона е оправданието, тогава Христосъ напразно умрѣ“ (Гал. 2, 21).

(Ще продължи въ следния брой)

Архимандритъ Методий

Да се премахнатъ сектитъ!

продължение отъ 2-ра стр.

дири, които се намиратъ извънъ предѣлитъ на България!

Защото, който трови народната душа, и постѣга на духовното му единство, тъй необходимо днесъ, трѣбва незабавно да напусне предѣлитъ на България. Който мѣни вѣрата си за пари не трѣбва да яде български хлѣбъ и да диша свободния български въздухъ. Той е врагъ № 1.

Добруджанци

На 6 т. м. тежко се носи добричкия пжтнически влакъ къмъ Варна. Всички вагони сж претѣжпани съ пжтници, не малко и правосъстияци. Голѣма частъ отъ тѣхъ сж млади мъже — добруджанци, които отиватъ на временно военно обучение. Въ едно купе, между навалицата, седятъ нѣколко млади мъже — селени, чисто облѣчени, сжщо отиващи на временно военно обучение. И тѣ сж добруджанци, преселени отъ северна Добруджа. Разговаряха помежду си по свои домашни работи. Женени сж и си иматъ свои домашни грижи. За първи пжтъ ще служатъ въ българската армия, но това никакъ не ги смущаваше. За да се увѣря въ чувствата имъ, запитахъ ги: — „Защо не поискате да ви отложатъ, докато застѣте?“ Отговарятъ: „Ние сме много и не могатъ всички ни за после да оставятъ. Презъ зимата къде ще ни побератъ, като ни повикатъ наведнажъ“. Отлично впечатление ми направи, че гледатъ на тия въпроси не отъ тѣснотата само на личнитъ си интереси, и не можеше да не ги похваля. Слушамъ — говорятъ чисто български, безпогрѣшно, безъ никакъвъ акцентъ на чуждъ езикъ. А знаятъ и ромѣнски. Изваждатъ ядене, за да се хранятъ, и преди да почнатъ да ядатъ, прекръстватъ се: спокойно, бавно, безъ никакво смущение отъ притѣснитъ се пжтници. Следъ като се нахраниха, пакъ спокойно се прекръстиха.

Много пжти съмъ бивалъ въ ресторанти, гостилници и кръчми, но никжде по тия обществени мѣста не съмъ забелязвалъ нѣкой да се кръсти преди и следъ ядене. Предразсѣдкътъ, че за модерния човѣкъ днесъ е недостойно, или срамно да спазва „старовременни обичаи“, е залѣлъ села и градове. Не сж ли това плодетъ на нашата фалшива „интелигенция“, която отъ нѣколко десетилѣтия живѣеше съ тия убеждения? До тия ли предразсѣдци трѣбваше да дойде старата свободна България? — „Парижъ, Парижъ. Какво направи ти съ това чисто селско дете?“

Но какъ и защо тия чисти българи, преселници отъ северна Добруджа, сж запазили тоя хубавъ християнски обичай, и отъ къде черпятъ тая доблѣсть? При какви условия сж живѣли до сега и кой и какъ ги е възпитавалъ? И по какъвъ начинъ? А за напредъ, въ новитъ си мѣстожителства ще запазятъ ли тия традиции, или „Парижъ“ и тѣхъ ще убие? Ще вземемъ ли примѣръ отъ тѣхъ, или ще ги осмѣемъ?

Свещ. Хр. Ив. Поповъ

ния подвигъ на най-мъдрия отъ човѣцитъ и почерпи отъ Неговия възвѣщенъ изворъ — истински духовни сили — за новъ творчески животъ!

А ти, сине на мира сего, приближи се до кръста на Разпнатия, вслушай се въ неговата тжжна пѣсенъ и почувствувай въ пълнота дивната симфония на най-безграничната любовъ, каквато е излива на презъ вѣкове надъ твоята изстрадала душа!

Ти бѣше изгубеното изъ чукаритъ на живота агне, изложено да стане жертва на хищнитъ звѣрове, а Той — Добриятъ Пастиръ, Който не пожали нищо, за да те намѣри и подслони.

Ти бѣше блудниятъ синъ, който въ самозабравата си бѣ напусналъ бащината си къща, а Той — Благиятъ Отецъ, Който съ отворени обятия те посрещна отново и те прие като най-скупъ чадо.

Ти бѣ непослушниятъ и претоваренъ съ грѣхове израилски народъ, който безумно се луташе изъ пустинята на живота, а Той — медната змия, която даваше изцѣление на всички захапани отъ отровата на човѣшката поквара.

Приближи се до кръста и се вслушай! Сърдцето ти, може би, ще долови тжжния стонъ на свещенното дърво! И по-лесно отъ всѣка друга проповѣдь, ти ще чуешъ тоя мощнитъ слова на единствената

та проповѣдь, написана съ кръвъ и сълзи, проповѣдта, която не се нуждае отъ преводи, а еднакво е понятна на всички езици, за всички народи, презъ всички времена.

Ти ще видишъ тогава Човѣкътъ, Който говорѣше за смирение и дългъ, за безкрайна обичъ и самопожертвувателностъ, за нравствено свършенство и твоео спасение.

И размишлявайки въ сърдцето си за този дивенъ подвигъ на Богочеловѣка, ти ще почувствуваешъ тогава Синътъ Божий въ Своята пълнота, като невинното Отроче отъ Витлеемъ и дълбокомъдрниятъ Учитель отъ Назаретъ, проповѣдника отъ Капернаумъ и чудотвореца отъ Иерусалимъ и страдалеца отъ Голгота.

Тогава предъ твоя духовенъ взоръ ще се откриятъ двата пжтя на живота, които ти посочи Спасителътъ и презъ които премина и Самъ Той: единиятъ, който води отъ Витания за Иерусалимъ, пжтъ нанадоленъ и красивъ, лакатуещъ се покрай зелени лозя и финикови палми, маслиненни храсти и нѣжни цвѣта, по който пжтъ е така приятно и леко да се тича, всрѣдъ радостното „ОСАНА“ на ликуващия народъ. А другиятъ пжтъ, който води отъ Иерусалимъ за Голгота, пжтъ нанагоренъ и стрѣменъ, каменистъ и труденъ, вървейки по който пжтъ, кървавъ потъ облива човѣка, подъ жестокитъ хули „РАЗПНИ ГО“ — на

развѣлнуваната тѣла.

По този пжтъ не чакай земни награди, нито вѣнци отъ лаври да берешъ, а се приготви за велики дѣла, скжпи жертви и тежкъ кръстъ. Защото подъ знамето на Христа никой въ своя животъ тукъ на земята не може да избѣгне кървавия друмъ на Голгота. Презъ него мина Спасителътъ! Него ни завеща Богочеловѣкътъ! Презъ него минаха и всички велики люде, които искрено обичаха Христа, ржководѣха се въ своя животъ отъ Неговитъ принципи и носѣха въ сърдцата си Неговия заветъ.

И ти, българино, онеправданъ, измченъ и окървавенъ отъ чужди неправди и собствени грѣхове, дълги дни носи върху плещитъ си тежкия кръстъ на страданията и неволитъ, изпитанията и мъжитъ и премина трудния и трънливъ пжтъ на своята Голгота!

Тѣмнитъ сили, чуждото посегателство и собственото предателство, бѣха напрегнали всички свои усилия и се опитаха да преградятъ царствения ХОДЪ на твоя народъ. Но ти живѣ съ тая велика и свѣтла надежда, че „Богъ поругаемъ не бивае“, че правдата ще възсия, истината ще възтѣржествува и твоята родина отново ще възкрѣсне!

Предъ ТВОЯ СЖДБОНОСЕНЪ КРЪСТОПЖЪ — не униние и безнадеждностъ, не отчаяние и отпад-

налостъ трѣбва да заглушаватъ твоята душа, а духъ на бодростъ и сила, съзнание на гордостъ и смѣлостъ да вдъхновяватъ твоео сърдце, **че минавайки презъ собствената си голгота, твоятъ осветенъ народъ победоносно възкрѣсна, — навѣки, за миренъ животъ, творчески възходъ и благатни дни!**

Че скръбнитъ и мрачни кръстове върху гробоветъ на твоитъ родни мѣстеници, озарени отъ изгрѣва на новата зора, единъ следъ други заблѣстватъ подъ знака на победата и възкресението, а онѣмѣлитъ камбани на родната ти църква отново, много по-звучно и потѣржествено огласватъ твоята земя — съ възторжения и спасителенъ зовъ:

„Върви, народе възродени, къмъ свѣтла бждинна върви!“

Цвѣтанъ Георгиевъ

Платете си абонамента

Култът към брака и семейството

Съдебните институти у нас, включително и духовните съдилища, след традиционната лѣтна ваканция наново започнаха функциите си от 15 септември. По този случай се изнесоха любопитни данни въ печата, черпени от неизбѣжните отчети, изнесени при откриването на съдебната година, за разнородните престѣпления, които като нѣкаква злокачествена гангрена измѣчват и тровят общественият организъм на човѣчеството.

Варненският и Преславски епархийски духовен съдъ също така откри заседанията си на горната дата, като следъ благодарствения молебенъ къмъ Господа Бога, Негово Високопреподобие Архимандритъ Тихонъ, протосингелъ на св. Митрополия, даде подробенъ и изчерпателенъ отчетъ за дейността на съда презъ изтеклата му съдебна година, като подчерта въ заключение, че въ своето правосъдие духовниятъ съдъ се е стремилъ не само да съди и осъжда, но преди всичко да помирява и сдобрява страните.

Презъ изтеклата 1941—1942 година Варненският и Преславски епархийски духовен съветъ е ималъ всичко 43 редовни съдебни заседания. Въ тяхъ е произнесълъ 210 решения. Последните се разпредѣлятъ както следва:

1. Тридесетъ брака сж оставени въ сила по недоказаностъ на обвинението.

2. Осемдесетъ и петъ брака сж разторгнати по вина на мъжа.

3. Шестдесетъ брака сж разторгнати по вина на жената.

4. Двадесетъ и единъ брака сж разторгнати по вина на двамата съпрузи.

5. Десетъ брачни дѣла сж прекратени поради помирение между съпрузите.

6. Четири брака сж възстановени между разведени съпрузи.

А броя на децата на разведени съпрузи:

1. Осемдесетъ и седемъ бракоразвода сж произнесени на семейства безъ деца.

2. Петдесетъ и шестъ бракоразвода сж произнесени на семейства съ едно дете.

3. Петнадесетъ бракоразвода сж произнесени на семейства съ по две деца.

4. Четири бракоразвода сж произнесени на семейства съ по три деца.

5. Два бракоразвода сж произнесени на семейства съ по четири деца.

6. Единъ бракоразводъ е произнесенъ на семейство съ пет деца.

7. Единъ бракоразводъ е произнесенъ на семейство съ едно дете.

Задачата не само на съда, но и на обществото, трѣбва да бжде запазването на семейството и брака отъ бацала на разложението. Защото първата и основна клетка на обществото е семейството. То е източникъ на добродетелите и хранилище на традициите на народа. Въ него се раждатъ децата и тамъ започва възпитанието имъ. Ето защо, само отъ нравствено запазените семейства може да излѣзатъ високо добродетелни и морално издигнати личности, чрезъ които пъкъ се създава здравъ народъ и силна държава.

Споредъ св. Писание, бракътъ е не само природна необходимостъ, но преди всичко Божия заповѣдъ (Бит. 1, 28; 2, 24). Отъ здравината на брака и семейството зависи до висша степенъ и силата на народа и обратно: ако бракътъ е разклатенъ и семействата намаляватъ, такъвъ народъ върви къмъ пропастъ и сигурно израждане.

За св. Църква бракътъ е тайнство, чрезъ което мъжътъ и жената се свързватъ завинаги въ единъ съзнателенъ, равноправенъ, тѣлесенъ и духовенъ съюзъ. Дано този съюзъ бжде повече и по-силно затвърденъ въ всѣко българско семейство, което да се развива само подъ знака на взаимната любовъ и всепреданностъ на мъжа и жената, свършенъ моралъ и готовностъ на всички жертви предъ общия семеенъ олтаръ, като изчезнатъ грубитѣ интереси и лекомислениетѣ капризи за смѣтка на брака и семейството, които да се превърнатъ въ култъ. Само тогава ще имаме право да се наречемъ истински християни и добри българи.

Ив. К.

Хроника

Негово Високопреосвещенство г. г. Йосифъ, Епархийския Архиепископъ се завърна отъ Германия и сега се намира на лѣчение и почивка въ гр. Брѣзникъ.

На 3, 4 и 5 октомври т. г. въ гр. Добричъ ще се събератъ делегатите на всички добруджански организации, които държаха буденъ духа на роба и бежанеца, че сторената че сторената неправда се поправи и тѣ, завръщайки се при родните си огнища, като свободни граждани, ще заживѣятъ новъ и свободенъ животъ, сливайки усилията си съ всички други, за преуспѣването на общото отечество България. Добруджанската организация има своите заслуги къмъ общото национално дѣло. Тя излъчи изъ своята срѣда лица, които умѣло и тактично изнесоха предъ българския народъ и въ чужбина болките, страданията и неправдите, извършени надъ тяхъ.

Хвала на дейците, които, въпреки всичко, не паднаха духомъ и дочакаха свободата.

Учащата се младежъ при Девическата и Мъжката гимназии въ Варна съ особенъ интересъ и повишено настроение посрещнаха възпитателните уроци на нововъведения предметъ „Религия“. Седмоласниците за сега срещатъ известно затруднение при изучаването на тоя предметъ, поради липса-

та на учебникъ. Програмата, така, както е изработена отъ св. Синодъ е удобна отъ Министерството на Народната просвѣта, е твърде навременна, и ние недоумѣваме защо до сега не е отпечатанъ учебника. Все пакъ върваме, че въ най-скоро време, за радостъ на всички, ще бжде попълнена и тази празнина.

НАША ПОЩА

Молиме секретарите и настоятелите да побързатъ съ отчитането си. Очакваме дописки и статии отъ всички, които желаятъ да се изкажатъ по църковно-обществените въпроси. Също приканваме събратята отъ Добричъ, Балчикъ и Шуменъ да ни се обаждатъ, за да се разнообрази и материала въ вестника. Очакваме!

г-жа С. Д. М. — с. Спасово, добричко: Удоволворихме молбата ви.

свещ. А. Х. — с. д-ръ Стамболийски, шуменско: По въпроса обърнете се до секретаръ-касиера на шуменското околийско настоятелство, комуто е препратено вашето писмо, съ указание какво да се прави.

Т. Д. — Шуменъ: Работата ви е слаба и затова не ще види бѣлъ свѣтъ. Очакваме друга по-къса и по-добре аргументирана статия.

свещ. М. Й. — Видинско. Получихме статията. Благодаримъ за хубавите думи. Неподписаните уводни статии сж на редактора. Станете настоятел на вестника.

БЕЛЕЖНИКЪ

Руситѣ сж дълбоко върващи християни

„Амстердамъ, 24 септември. (ГТА) Споредъ британската осведомителна служба, доцентътъ на Кентърбъри е заявилъ снощи въ Братфордъ: „Руситѣ сж извънредно дълбоко върващи християни. Ето защо, азъ изказвамъ пожелание да бждемъ приятели съ тяхъ следъ войната и желая Англия да даде пълна подкрепа на СССР“ — (БТА)“.

Ето още една сензация отъ прословутия Кентърбъри, престолния градъ на прословутия Кентърбърийски Архиепископъ, глава на Английската църква, който непрестанно приканва английския народъ да се моли на Бога за болшевишката победа.

Сжщиятъ владика позволи на еврейна Майски, пълномощенъ министъръ на СССР въ Лондонъ, да внесе знамето на болшевиките въ катедралата му, да го постави върху св. Престолъ и върху него да извърши св. Литургия — за победата на болшеизма.

Отъ 24 години, болшевиките се борятъ противъ Бога, отричайки всѣка религия, избиха духовенството и събориха църквите. Тѣ и днесъ продължаватъ да вършатъ сжщото съ голѣма настървеностъ и кръвожадностъ. Това го подчертава отъ време на време шпикера Лозовски отъ московското радио. Тогава, на кой Богъ се моли тоя владика съ еврейна Майски? На английския националенъ Богъ, който е кръвожадниятъ английски капиталъ или на Йехова, националния Богъ на еврейна Майски? Това не ни е ясно.

Сега на сцената се явява друга кукла, инструментъ въ ръцете на английските плутократи, — юдомасона доцентъ на Кентърбъри, който предпадна на англичаните да станатъ добри приятели съ християните отъ СССР.—следъ войната. А до тогава?.. Корава имъ душа! Съ други думи, той признава, че сега английскиятъ народъ не е приятел на християните отъ СССР, а само на тяхните врагове — болшевиките, на които пращатъ оржие, облъкло и продукти, само и само да се добератъ до крайната победа, следъ което, съгласно дадения имъ мандатъ отъ Чърчила и Рузвелта, ще се опълчатъ да завладѣятъ Европа и всички европейски християнски народи ще минатъ подъ острието на болшевишкия мечъ; катедралите, църквите, университетите, библиотеките, театрите и всички велики паметници — плодъ на християнската култура ще бждатъ съборени и надъ тяхните развалини ще забиятъ знамето на Чингисъ хана, съ емблемата на сърпа и чука, подъ което днесъ пѣшкатъ милиони християни.

Това желае „християнска и културна Англия“ И следъ като пожара бжде загасенъ, тогава англичаните ще търсятъ дали въ СССР е останала християнска душа, пощадена отъ юдомасоните болшевики и съ нея пасторите на Кентърбърийския Архиепископъ ще завържатъ приятелство.

По-голѣмъ цинизъмъ и безсрамие отъ това не сме срѣщали въ историята. Ето, това сж англосаксонците и тяхните ортаци—болшевиките.

Молиме настоятелно нашите абонати, при смѣна на адресите си, на време да уведомяватъ администрацията, за да се избѣгватъ всѣкакви недоразумения.

Печатница А. Пъидъклийски - Варна
ул. „Панагюрище“ 4 — Телеф. 23-15

Изъ чуждия печатъ

Въ последната си радио-сказка Папа Пий XII говори за новите разкопки, които били направени подъ катедралата „Св. Петъръ“, за да се изгради тамъ гробъ за неговия предшественикъ, Папа Пий XI.

По случай тия разкопки, даватъ се следните подробности: преди всичко сж се намѣрили останки отъ базиликата на Константина, разрушена къмъ края на XIV вѣкъ, за да се направи мѣсто за изграждането на новата базилика, почнати презъ времето на Юлий II. Резултатътъ отъ разкопките би потвърдилъ старото предание за гроба на св. Петъръ въ Римъ. Намѣрилата се е една голѣма сграда, състояща се отъ три олтаря, единъ върху други. Споредъ мнението на експертите, касало се е до знака на победата на апостола, поменатъ още въ III вѣкъ отъ свещеникъ Ганусъ, като доказателство, че св. Петъръ е билъ въ Римъ. Въпреки голѣмите препятствия, разкопките продължавали. Археолозите сж били придружавани отъ технически лица.

Въ единъ старъ параклисъ при Военното училище въ Парижъ, подаренъ Людовикъ XVI, презъ 1778 г. на ордена на Лазаристите, за пръвъ пътъ следъ 150 години се е състояла религиозна служба. Кавалерите на този орденъ „Св. Лазаръ“, произнесли старата формула, чрезъ която се обещава да водятъ единъ добродетеленъ животъ, да се грижатъ за прокажените, съ оржие да защищаватъ бедните, и най-после даватъ тържествена декларация, че ще служатъ върно и предано на Христовата църква.

б. р. Значи и французите, следъ голѣмите неуспѣхи и страдания, се опомниха и търсятъ Бога и неговата св. Църква, за да ги закрилятъ и спасятъ страната имъ отъ бедствия.

Baudrillart, единъ отъ най-известните и знаменити френски кардинали, членъ на френската академия и професоръ при френския институтъ, е починалъ. Той е авторъ на много съчинения и авторитетъ по националните въпроси на Франция. На времето си голѣмъ шумъ направиха съчиненията му: „Jerusalem de livrée“ и „La vrate religion de l'Esprit“.

Голѣма е загубата на френската църква. Погребението му оило внушително. Присъжствувалъ е и г. Лавалъ, председател на министерския съветъ.

Митрополитътъ на православната национална църква въ Бѣла Рутения чрезъ едно архипастирско послание възстава съ всичката си сила противъ болшеизма. Между другото казва: „Ние, бѣлитѣ рутени, не освободихме отечеството си чрезъ собствените си сили. Западните ни съседы, които, съ помощта Божия, изпратиха безстрашните си синове, ни освободиха отъ веригите и терора на комунистите. Би било голѣма неблагодарностъ спрямо Бога, да не подчертаемъ това освободително дѣло и да не се организираме и бранимъ отъ тая нечувана тирания и отъ тяхните агенти.“

Абонатите ни отъ провинцията могатъ да изплатятъ годишниятъ си абонаментъ отъ 20 лева като изпратятъ до редакцията чисти гербови или пощенски марки.

Платете си абонамента.